

Arrest

nr. 106 617 van 11 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Chak 21 S.B., gelegen in het district Sargodha in de provincie Punjab. Sinds 2008 was u bevriend met uw dorpsgenoot Naveed Akram. In 2009 kwam u er achter dat u homoseksueel was en werd uw relatie met Naveed Akram meer dan vriendschap. Jullie zagen elkaar bij u thuis of bij hem thuis. Niemand was echter op de hoogte van jullie relatie. In de nacht van 14 op 15 juli 2010 stelde u aan uw vriend voor om te huwen. De volgende morgen vertelde hij dit aan zijn ouders. Ze werden kwaad en stapten naar de Maulvi van het dorp. Al gauw kwamen alle dorpingen inclusief uw ouders, te weten van jullie relatie. De Maulvi van het dorp kwam hierop naar uw woning en sprak in aanwezigheid van u een fatwa over u uit. U diende levend begraven te worden. Voor ze dit vonnis zouden voltrekken wilden ze evenwel dat u uw misdaad zou toegeven. Ze waren ook van plan eerst nog legale stappen tegen u te ondernemen.

U besloot daarop het dorp onmiddellijk te verlaten en ging naar een vriend in Saragodha. Daar las u in de plaatselijke krant dat er twee klachten tegen u waren ingediend, in het politiekantoor van Kot Moman en Bhalwal, en dat u gezocht werd. U werd er in de eerste aanklacht (FIR, First Information Report), door de vader van Naveed Akram, van beschuldigd zijn zoon te hebben verkracht. Voor dit misdrijf werd tevens een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. Uiteindelijk werd u schuldig bevonden. Interpol zou hierna over u ingelicht zijn. De tweede zaak handelt over een gelijkaardige zaak. Ook hierin wordt u van verkrachting beschuldigd. U contacteerde daarom een smokkelaar die voor u een reis naar het buitenland, met behulp van een vals paspoort, kon regelen. Nadat u enkele dagen in Sargodha had verbleven, vertrok u naar Lahore. Daar nam u een vlucht naar Milaan, met transit in Abu Dhabi. In Milaan werd u opgewacht door een contactpersoon van de smokkelaar. Hij vertelde u dat u best naar Napels kon gaan. U nam vervolgens dan ook de trein naar Napels, waar u kennis maakte met Indiërs. Enkele maanden later leerde u via hen een smokkelaar kennen die u naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen. U werd met een auto naar België gebracht en hier achter gelaten. Op 16 november 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op 13 maart 2012 volgende documenten neer: een kopie van de fatwa tegen u uitgevaardigd; kopies van voornoemde 2 FIRs en een krantenartikel dat handelt over uw problemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er bedenkingen worden gemaakt omtrent de **geloofwaardigheid van uw relatie** met Naveed Akram die aan de basis ligt van uw ingeroepen problemen in Pakistan. Ten eerste is het in de Pakistaanse context ongeloofwaardig dat u aan uw vriend zou voorstellen om te trouwen, des te meer daar u op de hoogte bent dat relaties, laat staan huwelijken, in Pakistan niet getolereerd worden. In hetzelfde verband is de reactie van uw vriend Naveer Akram om onmiddellijk zijn familie in te lichten dat u hem gevraagd heeft om met u te huwen toch wel enigszins eigenaardig te noemen. In het licht dat jullie al sinds 2008 een verregaande intieme relatie hadden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 07 oktober 2011, p. 10 tot p. 15) is het moeilijk te begrijpen dat uw vriend plots zo verbouwereerd zou zijn om zowel zijn eigen als uw leven in gevaar te brengen door alles aan zijn familie op te biechten. Ten tweede lopen uw verklaringen over het tijdstip wanneer jullie juist een seksuele relatie begonnen lopen, sterk uiteen. Zo verklaarde u, in het gehoor voor het CGVS, d.d. 07 oktober 2011, p. 8 en p. 9, uitdrukkelijk dat u in 2008 enkel bevriend was met Naveer Akram en pas in 2009 een seksuele relatie met hem begon. Tijdens het gehoor voor het CGVS, d.d. 14 maart 2012, p.5, verklaarde u daarentegen dat u voor het eerst met Naveer Akram een seksuele relatie heeft gehad in 2008. Gezien een eerste seksuele ervaring een ingrijpend karakter heeft in het leven van een mens kan worden verondersteld dat hij dat ogenblik toch preciezer kan duiden, des te meer het hier een seksuele ervaring met iemand van hetzelfde geslacht betreft, terwijl dat niet vanzelfsprekend is in de Pakistaanse context. Ten derde is ook de plaats waar u beweerde voor de eerste keer seks te hebben gehad, in de Pakistaanse context weinig geloofwaardig. U beweerde immers dat u Naveer Akram meenam naar uw huis en dat u daar seks had met hem in het gastenverblijf (zie gehoorverslag cgvs, d.d. 14 maart 2012, p. 5). Dat u uw vriend gewoonlijk mee naar huis nam is volledig aanvaardbaar, maar dat u openlijk met hem seks zou hebben in het gastenverblijf is rekening houdende met het risico op betrapting onbegrijpelijk te noemen. Dat daar geen risico was omdat uw ouders slapen is een weinig overtuigende verklaring. Hoe dan ook rekening houdende met het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat homoseksualiteit in Pakistan redelijk veel voorkomt maar dat de seksuele relaties in alle discretie worden uitgevoerd, is het weinig aannemelijk dat u seksuele betrekkingen had in uw ouderlijk huis, terwijl daar toch andere alternatieven voor zijn, waar u minder risico zou lopen. Ten vierde is het ook eigenaardig dat u niettegenstaande de lange relatie die u had met Naveer Akram diens verjaardag niet kent en wanneer er werd gepolst naar zijn leeftijd wist u enkel te zeggen dat hij twee of drie jaar jonger was (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 14 maart 2012, p. 5). Ten vijfde vertelde u dat er in Pakistan geen ontmoetingsplaatsen zijn waar homoseksuelen elkaar in het geniep kunnen ontmoeten, terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dit in busstations, treinstations sommige stopplaatsen langs de weg wel mogelijk is. Ten zesde moet worden opgemerkt dat niettegenstaande u nu reeds een tijd in België zit, eigenlijk niets concreet weet te vertellen over hoe mensen in België tegenover homo's staan (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 7 oktober 2011, p. 10). Dat u uw land ontvlucht zou zijn omwille van uw homoseksualiteit, maar na een jaar in België te hebben verbleven nog steeds niet weet wat de houding is van de mensen hier tegenover homoseksualiteit, wijst op weinig interesse in het onderwerp en stelt de oprechtheid van uw beweerde seksuele geaardheid toch enigszins in vraag. Ten slotte moet het CGVS opmerken dat u

niet overtuigend was in de beschrijving van de gebeurtenissen wanneer de Maulvi bij u thuis kwam en de fatwa uitsprak (zie gehoorverslag CGVS, d.d.14 maart 2012, p.3). U werd expliciet gevraagd alles gedetailleerd te vertellen, maar slaagde daar zelf niet in. U diende steeds opnieuw een specifieke vraag te worden gesteld waarop u dan telkens een kort antwoord gaf. U werd even verder opnieuw gevraagd alles gedetailleerd te vertellen, maar na één zin stopte u opnieuw waarna u weer specifieke vragen dienden te worden gesteld. Dat u niet uit uzelf deze gebeurtenis kan beschrijven doet, in het licht van bovenstaande bevindingen, verder afbreuk aan zowel de geloofwaardigheid van uw relatie, als aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bent u niet in het bezit van enig identiteitsdocument waardoor uw identiteit niet kan worden gecontroleerd. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij in het kader van zijn asielaanvraag alles in het werk stelt om op zijn minst zijn identiteit aan te tonen, of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. U beweerde dat uw **identiteitsdocumenten nog in Pakistan** lagen maar dat uw familie u toch niet wou helpen en daarom geen identiteitsdocumenten heeft aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, d.d.7 oktober 2011 p.3). Daartegenover staat dat u verklaarde dat uw moeder u wel wilde helpen. Zij heeft namelijk nog 800.000 roepies gegeven waardoor u in staat was uw reis naar het buitenland te regelen. Wanneer u werd gevraagd waarom u dan niet vroeg aan uw moeder om documenten op te sturen, stelde u dat vrouwen geen waarde hebben in de Pakistaanse maatschappij. Dit valt echter moeilijk te rijmen met uw verklaring dat uw moeder u 800.000 roepies gaf zonder medeweten van uw vader. Aangezien uw moeder eigendommen en geld geërfd heeft en dit haar persoonlijk kapitaal is (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 7 oktober 2011, p. 3), kan moeilijk worden gesteld dat vrouwen in Pakistan dermate waardeloos zijn dat zij niet in staat zouden zijn om identiteitsdocumenten op te sturen. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS beweerde u dan weer dat uw **identiteitskaart werd afgepakt door de smokkelaar** (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 14 maart 2012, p. 3), wat toch wel iets anders is dan uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw identiteitsdocumenten (paspoort en identiteitskaart) in Pakistan heeft achtergelaten. Ook tijdens het eerste gehoor op het CGVS repte u met geen woord dat de smokkelaar uw identiteitsdocumenten heeft afgepakt. Integendeel, op de vraag waarom u uw familie niet contacteerde om identiteitsdocumenten op te sturen, antwoordde u dat uw familie u toch niet wou helpen. Dit kan, zoals hierboven uiteengezet, niet overtuigen. In het verslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken wordt er wel melding gemaakt dat de smokkelaar een document afnam, doch het gaat hier duidelijk om de valse reispas waarmee u naar Italië zou zijn gereisd. Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat u op alle mogelijke manieren poogt te vermijden om uw identiteit aan de Belgische autoriteiten kenbaar te maken. Ook uw verklaringen om u eventueel tot de Pakistaanse ambassade te wenden (zie gehoorverslag CGVS, d.d.7 oktober 2011, p.10) om een identiteitskaart te verkrijgen, kan ook niet overtuigen. In eerste instantie valt uw wil om zich te wenden tot de Pakistaanse ambassade om een Pakistaanse identiteitskaart aan te vragen moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten. U verklaarde immers dat er in Pakistan twee aanklachten tegen u werden ingediend. Dat u zich hier in België tot de Pakistaanse autoriteiten wil wenden om een identiteitskaart te verkrijgen relativeert de ernst van uw ingeroepen vrees. Dat u van de Pakistaanse ambassade geen identiteitskaart kon krijgen omdat u over onvoldoende financiële middelen bezit is in het kader dat u nog een maand in Italië verbleef en daar ook werkte ook weinig overtuigend. Hoe dan ook, u bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument dat kan aantonen dat u de persoon bent die staat vermeld in het krantenknipsel, de fatwa en de twee aanklachten.

Verder, **wat betreft die documenten**, kunnen er nog wel een aantal vraagtekens worden geplaatst. Zo is het weinig geloofwaardig dat een religieus extreme Maulvi die van plan is om u te levend te begraven zijn fatwa dateert volgens de westerse kalender. Aangezien moslims over hun eigen kalender beschikken is het voor extremistische moslims, gelet op hun haat tegen het westen, eerder aangewezen dat zij de moslimkalender gebruiken in plaats van de westerse. Wat de "FIR's" betreft moet worden opgemerkt dat het slechts kopieën zijn van "FIR's" terwijl u eigenlijk over gecertificeerde kopieën behoort te beschikken, de bewijswaarde van die "FIR's" dient dan ook sterk te worden gerelativeerd. Wat het krantenknipsel betreft moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de berichtgeving in de Pakistaanse kranten niet altijd betrouwbaar is. In het licht van uit wat vooraf gaat, is dat artikel dan ook niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Voorts is het opmerkelijk te noemen dat u de "FIR's" en het krantenknipsel pas voorlegt bij het tweede gehoor voor het CGVS d.d. 14/03/2012, terwijl u in hetzelfde gehoor verklaarde dat u deze documenten reeds in uw bezit had toen u nog in Pakistan verbleef (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 14/03/2012, p. 2). Wanneer u dan werd gevraagd waarom u deze documenten niet voorlegde tijdens het eerste gehoor zei u dat u pas aangekomen was en stelde u niet te weten dat dergelijke documenten belangrijk zijn in het kader van uw asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 14/03/2012, p. 2). Deze verklaring is echter niet overtuigend aangezien u er wel aan gedacht had om de fatwa mee te brengen, wat er op wijst dat u wel

degelijk bewust was van het belang van documenten om uw asielaanvraag te staven. Daarbij moet het CGVS nog opmerken dat u nu enerzijds verklaarde de Fatwa al in uw bezit te hebben gehad, terwijl anderzijds blijkt dat u dit stuk niet voorlegde bij uw eerste gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, d.d.7 oktober 2011, p.3). Alles wijst er aldus op dat u de "FIR's" en de krant later heeft laten opmaken om uw asielrelaas kracht bij te zetten.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Pakistan gedurende meer dan **drie maanden in Italië** verbleef alvorens verder te reizen naar België. De vaststelling dat u in Italië geen asiel heeft aangevraagd, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan immers worden verwacht dat hij alles in het werk stelt en zich grondig informeert omtrent het op zoek gaan naar internationale bescherming. Dat u niets wist over de asielprocedure in Italië is in dit verband dan ook geen afdoende verklaring.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent wel dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische groepen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat het hier om een lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, komt u dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming en staat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 EVRM, en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De commissaris-generaal acht het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig gezien (i) zijn bewering een huwelijksaanzoek te hebben overgemaakt aan zijn homovriend niet aannemelijk is in de Pakistaanse context, (ii) verzoeker inconsistente, vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde over die vriend en over hun relatie, (iii) verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn over aspecten van het dagelijkse leven van homo's in Pakistan en België, (iv) gezien verzoeker naliët een poging te ondernemen om zijn beweerdte identiteit en nationaliteit te staven met enig bewijs, (v) verzoekers documenten enerzijds behept zijn met inconsistenties (brief taliban opgemaakt volgens westerse kalender), anderzijds slechts fotokopieën betreffen (FIR) of niet betrouwbaar zijn (krantenartikels), (vi) verzoeker ondanks een verblijf van enkele maanden in Italië naliët om aldaar internationale bescherming aan te vragen. Op grond van de stukken van het administratief dossier stelt de Raad vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De directe aanleiding voor verzoekers voorgehouden vrees is zijn aanzoek tot een homohuwelijk. Verzoeker slaagt er echter niet in het motief hierover en meer bepaald de vaststelling dat een dergelijk aanzoek binnen de Pakistaanse maatschappelijke en juridische context totaal ongeloofwaardig is, te ontcrachten. Deze vaststelling klemte des te meer nu verzoeker er blijkbaar van op de hoogte is dat dergelijke relaties, laat staan huwelijken, in de Pakistaanse maatschappij niet getolereerd worden. Verzoekers stelling dat hij "in het geheim wenste te huwen", is een loze post-factumbewering die geen afbreuk doet aan deze vaststelling.

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip wanneer juist hij een seksuele relatie met zijn vriend begon. Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor van 7 oktober 2011 dat hij in 2008 enkel bevriend was met Naveer Akram en zij in 2009 een seksuele relatie begonnen terwijl hij tijdens het gehoor van 14 maart 2012 verklaarde dat hij voor het eerst een seksuele relatie had met zijn vriend in 2008. Aangezien een eerste seksuele relatie een ingrijpende gebeurtenis is mag worden verwacht dat verzoeker deze preciezer in de tijd kan situeren te meer nu het een ervaring betreft met iemand van hetzelfde geslacht hetgeen in de Pakistaanse context niet vanzelfsprekend is.

Ook blijkt verzoeker, niettegenstaande hij volgens zijn verklaringen een lange relatie met Naveer Akram had, niet in staat diens verjaardag te situeren en kon hij enkel aangeven dat zijn vriend twee of drie jaar jonger was. Ook deze vaststelling hypothekeert de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Van iemand die gedurende jaren een hechte en intieme relatie heeft mag verwacht worden dat deze minstens de exacte leeftijd van zijn partner kan aangeven.

De Raad stelt voorts vast dat, hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure, verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Dat verzoeker zijn documenten niet kan opvragen bij zijn familie omdat zij hem als gevolg van zijn bekentenissen als een verderfelijke zoon beschouwen overtuigt geenszins nu het relaas van verzoeker met betrekking tot zijn homoseksuele relatie niet geloofwaardig is en verzoeker bovendien zelf verklaarde dat zijn moeder hem 800.000 roepies heeft gegeven om zijn reis naar het buitenland te betalen. Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn identiteitskaart. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zijn documenten in Pakistan had achtergelaten verklaarde verzoeker vervolgens bij het Commissariaat-generaal dat de smokkelaar zijn documenten had afgenomen. Dat verzoeker zich bovendien bereid verklaarde om zich te wenden tot de Pakistaanse ambassade om identiteitsdocumenten te verkrijgen relativeert bovendien de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging aangezien verzoeker verklaarde dat er in Pakistan twee aanklachten werden ingediend. Verzoeker diende hoe dan ook in redelijkheid het belang van identiteitsdocumenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Ook de vaststelling ten slotte dat verzoeker gedurende drie maanden in Italië verbleef zonder er asiel aan te vragen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Van iemand die iemand die zijn land verlaat om redenen die verband houden met het vluchtelingenverdrag mag immers

verwacht worden dat deze van zodra hij hiertoe de gelegenheid heeft internationale bescherming aanvraagt.

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten met objectieve argumenten. Verzoeker komt niet verder dan het bevestigen van zijn verklaringen, het minimaliseren van de conclusies van de commissaris-generaal en het aanreiken van ongefundeerde post-factumverklaringen, hetgeen niet dienstig is. De motivering van de bestreden beslissing wordt op geen enkel punt concreet ontkracht, waardoor deze onverkort overeind blijft. Het relaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Verzoeker wijst nog op de bewijskracht van zijn stukken. Gezien deze stukken niet door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld zijn zij evenwel van elke bewijswaarde verstoken. Verzoeker onderneemt evenmin een poging om dit motief te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoeker tenslotte nog meent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen door te wijzen op de algemene mensenrechtensituatie in Pakistan merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie vermag hieraan geen afbreuk te doen gezien verzoeker in die informatie niet wordt betrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift nog uit een rapport van Amnesty International, doch een dergelijk risico dient *in concreto* aannemelijk te worden gemaakt middels een geloofwaardig relaas, *quod non in casu*.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict zeer regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER